

Nr 6

*Bevillningsutskottets betänkande i anledning av väckta motioner
angående avdrag vid beskattningen för värdeminskning
av maskiner, inventarier och byggnader, m. m.*

Till bevillningsutskottet har hänvisats följande inom riksdagen väckta, av utskottet till behandling i ett sammanhang upptagna motioner, nämligen

1) de likalydande motionerna I: 211 av herr *Svanström* samt II: 265 av herrar *Franzén* i Träkumla och *Gustafsson* i Stenkyrka, vari hemställts, att riksdagen måtte i skrivelse till Kungl. Maj:t hemställa om en utredning om införande av »ö-avdrag» vid beskattning och om andra åtgärder syftande till kostnadsminskning för företagare på Gotland och Öland;

2) de likalydande motionerna I: 501 av herr *Bengtson m. fl.* och II: 620 av herr *Hedlund m. fl.*, vari hemställts, att riksdagen måtte

a) i skrivelse till Kungl. Maj:t anhålla om skyndsamt utredning av frågan om en sådan utformning av beskattningssystemet, att detsamma kan användas i den aktiva lokaliseringens syfte, samt

b) medge att investeringsfonderna inom lokaliseringens stödområde må användas i lokaliseringens syfte tills vidare enligt de grunder, som gällde t. o. m. den 30 juni 1965;

3) de likalydande motionerna I: 523 av herr *Johan Olsson m. fl.* och II: 629 av herr *Jonsson m. fl.*, vari hemställts, att riksdagen måtte i skrivelse till Kungl. Maj:t anhålla om skyndsamt utredning och förslag rörande sådan ändring av avskrivningsreglerna för byggnad, som ingår i rörelse eller jordbruk, att en ökad avskrivning kan medges under byggnadens första tid;

4) de likalydande motionerna I: 529 av herrar *Stefanson* och *Per Jacobsson* samt II: 617 av herr *Gustafsson* i Skellefteå *m. fl.*, vari hemställts, att riksdagen måtte i skrivelse till Kungl. Maj:t begära förslag om införande av rätt till avskrivning av industribyggnader med 35 procent under de fem första åren i de stödområden som gäller för lokaliseringens politik samt uppdraga åt Kungl. Maj:t att föreslå bestämda geografiska gränser för denna stödform; ävensom

5) de likalydande motionerna I: 536 av herr *Sveningsson* och II: 652 av herr *Thylén m. fl.*, vari hemställts, att riksdagen måtte antaga följande

Förslag

till

Lag om ändring i kommunalskattelagen den 28 september 1928 (nr 370)

Härigenom förordnas, att punkt 3 c samt punkt 4 av anvisningarna till 29 § kommunalskattelagen den 28 september 1928 skola erhålla ändrad lydelse på sätt nedan angives.

Anvisningar
till 29 §.

3 c. Värdeminskningsavdrag med — — — särskilda bestämmelser.

Jämkning av — — — i räkenskaperna.

Har skattskyldigs — — — för utskylder.

Ådagalägger skattskyldig, — — — bokförda värdet.

Har ett — — — återstående beloppet.

Skattskyldig må utöver avdrag enligt bestämmelserna i denna punkt åtnjuta avdrag för beräknad framtida prisstegring med ett belopp, motsvarande en femtedel av anskaffningskostnaderna för sådana under beskattningsåret anskaffade maskiner och andra inventarier, vilka vid utgången av beskattningsåret fortfarande tillhörde rörelsen. Vid tillämpning av denna bestämmelse skall iakttagas, att kostnaderna för anskaffning av maskiner och inventarier med en varaktighetstid av högst tre år samt av begagnade inventarier icke må medräknas samt att, då fråga är om inventarier, som av den skattskyldige förvärvats från rörelseidkare med vilken han är förbunden i väsentlig ekonomisk intressegemenskap, anskaffningskostnaden må medräknas endast om tillgången tillverkats under beskattningsåret.

4. Skattskyldig må, — — — undgå taxering.

Avdrag för — — — tillgångarna anskaffats.

Hava under — — — lägre belopp.

Har ett — — — av anskaffningsvärdet.

Har skattskyldig — — — anskaffade tillgångar.

Oaktat vad — — — en skattskyldig.

Då tillgångar — — — till 28 §.

Finnes skattskyldig — — — fråga verkställdes.

Den omständigheten — — — tredje stycket.

Har före — — — tillgodoräknats honom.

Vad i punkt 3 c sista stycket stadgas om extra avdrag på grund av prisstegring skall äga motsvarande tillämpning i fråga om maskiner och andra inventarier, för vilka avdrag för avskrivning åtnjutes enligt bestämmelserna i denna punkt.

Har aktiebolag — — — följande åren.

Angående avdrag — — — till 41 §.

Denna lag träder i kraft den 1 januari 1967, dock att äldre bestämmelser fortfarande skola gälla i fråga om 1967 års taxering samt i fråga om eftertaxering för år 1967 eller tidigare år. I samband härmed skall iakttagas följande. Oaktat bestämmelserna i punkt 3 c sista stycket samt i punkt 4 elfte stycket av anvisningarna till 29 § skola för de beskattningsår, beträffande vilka taxering verkställes åren 1968—1969, extra avdrag för beräknad framtida prisstegring medgivnas med i det följande angiven procentuell andel av anskaffningskostnaderna för under vederbörande beskattningsår anskaffade maskiner och andra inventarier, nämligen

såvitt angår det beskattningsår, för vilket taxering i första instans verkställes år 1968, fem procent av anskaffningskostnaderna,

såvitt angår det beskattningsår, för vilket taxering i första instans verkställes år 1969, tio procent av anskaffningskostnaderna, samt

såvitt angår det beskattningsår, för vilket taxering i första instans verkställes år 1970, femton procent av anskaffningskostnaderna.

Beträffande de skäl, som anförts till stöd för de i motionerna framförda yrkandena, får utskottet, i den mån redogörelse härför ej lämnas i det följande, hänvisa till motionerna I: 211, I: 523, II: 617, II: 620 och II: 652.

Gällande rätt

Maskiner och inventarier

Vid beräkning av inkomst av rörelse och av jordbruksfastighet enligt bokföringsmässiga grunder får i princip åtnjutas årliga värdeminskningssavdrag för kostnader för anskaffande av maskiner och andra för stadigvarande bruk avsedda inventarier. Undantagsvis må sådan anskaffningskostnad i sin helhet avdragas som omkostnad redan under anskaffningsåret, nämligen i de fall då tillgången beräknas bli förbrukad inom högst tre år.

De närmare bestämmelserna om avdrag för värdeminskning av maskiner och inventarier återfinns i punkterna 3 och 4 av anvisningarna till 29 § kommunalskattelagen (jfr punkt 1 fjärde stycket av anvisningarna till 22 § samma lag). Såvitt här är av intresse innebär bestämmelserna i huvudsak följande. Vid tillämpning av s. k. planenlig avskrivning bestämmes det årliga värdeminskningssavdraget normalt enligt avskrivningsplan till viss procent av tillgångens anskaffningsvärde. Saknas utredning om anskaffningsvärdet, må avdrag beräknas till viss procent av bokförda värdet eller av annat lämpligt värde. Huvudregeln för s. k. räknenskapsenlig avskrivning medger avdrag årligen med högst trettio procent av summan av ingående bokfört värde å inventariebeståndet och anskaffningskostnaden för under året inköpta inventarier. Enligt en kompletterande regel får tillgångarna nedskrivnas till ett värde motsvarande restvärdet vid en årlig avskriv-

ning med tjugoprocent av inventariebeståndets anskaffningsvärde. Understiger inventariebeståndets verkliga värde även det angivna restvärdet, medges avdrag även för härav betingad ytterligare avskrivning. Vare sig planenlig eller räknenskapsenlig avskrivning tillämpas utgår man från tillgångens »historiska» anskaffningskostnad. Någon upp- eller nedräkning vid höjd resp. sänkt återanskaffningskostnad ifrågakommer alltså inte. Skillnaden mellan de båda avskrivningsmetoderna ligger främst däri, att medan den planenliga avskrivningen är ställd i relation till tillgångens antagna årliga förslitning, den räknenskapsenliga avskrivningen är i princip oberoende av förslitningens omfattning.

Frågan om avskrivning å inventarier på grundval av annat värde än anskaffningsvärdet behandlades av *företagsbeskattningskommittén* i dess år 1954 avgivna betänkande med förslag till ändrad företagsbeskattning (SOU 1945: 19). Kommittén föreslog inte någon ändring i tidigare gällande bestämmelser om avskrivning på grundval av anskaffningsvärdet. Härvid erinrade kommittén om den kritik, som riktats mot avskrivningsregler innebärande en periodisering av den historiska anskaffningskostnaden. I tider med fallande penningvärde medför dylika regler att det sammanlagda beloppet av gjorda avskrivningar inte svarar mot kostnaden för ett återanskaffande av en med den avskrivna maskinen likvärdig sådan. Det kan således göras gällande att i angivna läge en viss förtäring av företagets kapital äger rum genom beskattningen. Från näringslivets sida har också vid skilda tillfällen yrkats, att avskrivningarna borde få grundas på maskinens nuvärde vid varje avskrivningstillfälle. Vid övervägande av frågan om avskrivning på anskaffningsvärde eller nuvärde fann kommittén, att så starka invändningar från såväl teoretisk som praktisk synpunkt måste framställas mot en avskrivning på nuvärdet, att kommittén inte kunde förorda något förslag i denna riktning. Härvidlag hänvisade kommittén till det förhållandet att någon enhetlig uppfattning inte råder om det teoretiskt riktiga i en avskrivning på nuvärdet. Det hävdas nämligen, anförde kommittén, att något godtagbart resultat inte uppnås om man isolerat beaktar prisförändringarna för allenast en post i balansräkningen. En förlust på tillgångssidan sammanhängande med en nedgång i penningvärdet kan mycket väl från företagets synpunkt vara kompenserad genom en vinst på passivsidans skulder. Det sagda exemplifierades av kommittén med det tänkta fallet att en maskin helt finansierats med lånade medel och att de mot avskrivningarna svarande beloppen skulle användas för amorteringar å lånet. Om avskrivning på nuvärdet skulle medges i en sådan situation, innebar detta endast att företaget tillfördes en vinst lika stor som den förlust, vilken långivaren åsamkades. Kommittén underströk vidare de utomordentliga praktiska svårigheter, som skulle vara förenade med tillämpningen av en bestämmelse av dylik innebörd. Härom anförde kommittén följande.

Skulle nuvärdet fastställas för varje tillgång för sig, föreligger merendels

det förhållandet, att på grund av teknikens utveckling den äldre maskinen ersatts av en ny med helt eller delvis annorlunda konstruktion, varför rätta jämförelser mellan anskaffningskostnaderna vanligen inte kan göras. En undersökning och omräkning av antytt slag skulle behöva verkställas för varje maskin och varje år. En annan möjlighet skulle vara att söka fastställa ett för vissa grupper av inventarier gemensamt prisindex, men även ett sådant prisindex är då det gäller det enskilda företaget ofta nog högst missvisande, beroende på en skiftande sammansättning av inventariebestånd och maskinernas individuella ålder. Med denna metod skulle alltså nås högst ojämna resultat samtidigt som tillämpningssvårigheterna i det väsentliga likväl skulle bestå.

Kommittén framhöll tillika, att spørgmålet om avskrivning på anskaffnings- eller nuvärdet i väsentlig mån reducerades till följd av den av kommittén föreslagna degressiva avskrivningsmetoden, vilken tillät en avskrivning av mer än 50 procent av anskaffningsvärdet under de två första åren, samt än ytterligare på grund av kommitténs förslag i fråga om lagstiftningen rörande investeringsfonder.

Två *reservanter* inom kommittén uttalade, att de inte kunde godta de mera teoretiska argument på vilka majoriteten grundat sitt avvisande av frågan om avskrivning på ett högre värde än anskaffningsvärdet. De betenade den betydelse den fria avskrivningen haft för företagen i tider av starkt stigande återanskaffningskostnader på maskiner och inventarier. Om det i företaget arbetande kapitalet i ett sådant läge skulle kunna hållas intakt, var enligt reservanternas mening en avskrivning på återanskaffningsvärdet eller i varje fall på de löpande nuvärdena erforderlig.

Företagsbeskattningskommitténs förslag i nu berörda del lades — med vissa jämkningar — till grund för nu gällande lagstiftning.

Byggnader m. m.

Enligt 22 § 1 mom. kommunalskattelagen må från bruttointäkt av jordbruksfastighet avdrag göras för värdeminskning av till jordbruket eller dess binärningar eller till skogsbruket hörande driftbyggnader, däri inbegripna för driften nödiga bostadsbyggnader.

Närmare bestämmelser om värdeminskningsavdragets beräkning m. m. är meddelade i punkt 2 av anvisningarna till 22 § kommunalskattelagen ävensom i punkterna 2 b) och d), 3 och 4 i övergångsbestämmelserna till lagen den 7 december 1951 (nr 790) om ändring i kommunalskattelagen.

Nämnda bestämmelser om värdeminskningsavdrag äger tillämpning vid inkomstredovisning av jordbruksfastighet såväl enligt kontantprincipen som enligt bokföringsmässiga grunder, med undantag allenast för den i punkt 2 fjärde stycket av anvisningarna till 22 § meddelade bestämmelsen angående rätt till s. k. utrangeringsavdrag, vilken avser endast bokföringsmässig redovisning.

Värdeminskningsavdraget bör enligt bestämmelserna beräknas till viss procent av byggnadens värde. För fastställande av detta värde (avskrivningsunderlaget) finnes bestämmelser i förenämnda punkt 2 av anvisningarna till 22 § kommunalskattelagen. Ytterligare anvisningar för tillämpning av bestämmelserna har lämnats av riksskattenämnden i dess meddelande nr 4: 1 år 1954 och nr 5: 1 år 1955. Ifrågakvarande bestämmelser och anvisningar innebär i korthet följande.

I första hand upptages värdet till *anskaffningskostnaden* om denna kan visas. Härvid beräknas värdeminskningsavdrag enligt värdeminskningsplan. Vid övergången till beräkning av avdrag å anskaffningskostnaden skall dock värdet upptagas till anskaffningskostnaden minskad med beloppet av tidigare åtnjutna värdeminskningsavdrag (samt i förekommande fall med oavskrivet värde å uttrangerad eller avyttrad byggnad). Såsom ingångsvärde i planen bör på grund härav upptagas det sålunda bestämda restvärdet för byggnaderna, varefter värdeminskningsavdraget bestäms till viss procent av detta ingångsvärde.

Om anskaffningskostnaden ej kan visas, upptages värdet enligt en *s c h a b l o n m e t o d*, innebärande att värdet av byggnaden upptages till två tredjedelar av det under beskattningsåret gällande taxerade jordbruksvärdet, minskat med däri ingående skogsmarksvärde, i den mån det överstiger 25 000 kronor, samt med skäligt värde å mera betydande naturtillgångar och särskilda förmåner. Dessa anses såsom mera betydande om värdet av förmånerna överstiger en tiondedel av det taxerade jordbruksvärdet. Någon plan för beräkning av värdeminskningsavdraget erfordras icke vid tillämpning av schablonmetoden. Vidare gäller att varje taxeringsenhet bör behandlas för sig även för det fall, att flera taxeringsenheter tillsammans bildar en förvaltningsenhet.

Värdet kan också bestämmas enligt en *k o m b i n e r a d* metod, därvid man utgår från ett värde beräknat enligt sistnämnda schablonmetod. Till detta värde lägges kostnad för sådan ny-, till- eller ombyggnad, som utförts efter den tidpunkt, till vilken det enligt schablonen bestämda ingångsvärdet hänför sig. Å ingångsvärdet beräknas värdeminskningsavdrag för framtiden enligt plan. Kostnad för senare ny-, till- eller ombyggnad tillägges avskrivningsunderlaget. Senare ändringar av taxeringsvärdet påverkar däremot inte avskrivningsunderlaget, då den kombinerade metoden användes.

Värdeminskningsavdraget kan slutligen beräknas enligt ytterligare en metod. Riksskattenämnden har sålunda uttalat att, om en jordbrukare kan visa anskaffningskostnaden för viss eller vissa byggnader, som uppförts före den tidpunkt till vilken det under beskattningsåret gällande taxeringsvärdet hänför sig, och dessa kostnader enbart för sig överstiger det ovan schablonmässigt beräknade värdet, han bör äga rätt att beräkna värdeminskningsavdraget enbart å nämnda kostnader, ehuru de icke omfattar hela byggnadsbeståndet. Därvid bör dock kostnaderna minskas med med-

givna värdeminskingsavdrag å hela byggnadsbeståndet från och med det första år på vilket kostnaderna belöper. Avdraget beräknas i detta fall enligt plan.

I allmänhet medges avdrag för värdeminskning å jordbrukets driftbyggnader med 1½ procent av byggnadens värde.

Oavsett efter vilken metod avskrivningsunderlaget bestämmes kan i vissa fall ifrågakomma reduktion av avskrivningsunderlaget med hänsyn till den i punkt 2 andra stycket av anvisningarna till 22 § kommunalskattelagen meddelade bestämmelsen rörande mervärde för s. k. överloppsbyggnader. Denna bestämmelse avser endast jordägarens egen bostadsbyggnad — exempelvis en slottsbyggnad — och sålunda inte driftbyggnader. Driftbyggnader medräknas i avskrivningsunderlaget även om de tillfälligtvis inte användes.

Skattskyldighet vid försäljning av byggnad å jordbruksfastighet bedömes enligt reglerna i 35 § kommunalskattelagen. Detta innebär att skattskyldighet inte föreligger om fastigheten innehafvs 10 år eller längre tid.

För kostnad för anskaffning av byggnad, som är avsedd att användas i ägarens rörelse får avdrag i princip åtnjutas endast i form av årliga värdeminskingsavdrag. (Bestämmelserna härom återfinns i punkt 7 av anvisningarna till 29 § kommunalskattelagen.) I vissa särskilda fall får emellertid byggnadskostnaden i sin helhet avdragas under det år, då utgiften för byggnadens uppförande ägt rum, nämligen i sådana fall då fråga är om rent tillfälliga byggnader, avsedda att användas endast ett fåtal år.

Värdeminskingsavdraget beräknas till viss procent av byggnadens värde. I princip bör det verkliga anskaffningsvärdet läggas till grund för beräkningen. Då svårigheter i många fall föreligger att styrka den faktiska anskaffningskostnaden för byggnad har i praxis godtagits en avskrivning på taxeringsvärdet (byggnadsvärdet) under beskattningsåret. Understundom torde även andra värden kunna komma till användning, beroende på utredningen i det särskilda fallet, såsom bokförda värdet, brandförsäkringsvärdet eller ett särskilt efter värdering beräknat värde.

I fråga om fabriker och andra för industriell verksamhet avsedda byggnader får emellertid som underlag för beräkning av värdeminskingsavdraget inte alltid användas hela byggnadsvärdet. Från detta värde måste nämligen i förekommande fall avdragas värdet å sådana maskiner, som vid fastighetstaxeringen åsatts särskilt maskinvärde eller, om fastighetstaxering ännu inte ägt rum, vid sådan taxering kommer att åsättas särskilt maskinvärde. Värdet av i byggnad ingående maskiner som åsatts särskilt maskinvärde får nämligen avskrivas enligt reglerna för räkningsplanlig eller planlig avskrivning å inventarier beroende på om den skattskyldige är berättigad till räkningsplanlig avskrivning beträffande dylika tillgångar eller inte. I fråga om avdrag för värdeminskning å övriga inventarier, vilkas värde vid fastighetstaxeringen visserligen inräknats i byggnadsvärdet

men inte åsatts särskilt maskinvärde, gäller däremot de för värdeminskning av byggnad fastställda bestämmelserna. Detta innebär emellertid inte att sådana inventarier måste avskrivas efter samma låga procentsats som byggnaden i övrigt. I praxis har högre avdrag medgivits för hissar, värme pannor, varmvattencisterner m. m.

Storleken av procentsatserna för beräkningen av värdeminskningens avdraget har i praxis gjorts beroende av den förebragta utredningen om byggnadernas livslängd. Utan närmare utredning torde avdrag för värdeminskning å fabriksbyggnader merendels medgivas med 2—3 procent å anskaffningsvärdet. Efter utredning, som visar att byggnaden är underkastad särskilt stor slitning, kan högre avdrag få åtnjutas. Sålunda har exempelvis avdrag för värdeminskning av cellulosafabrik av sten medgivits med 4 procent å anskaffningsvärdet.

Vid försäljning av byggnad, som är avsedd för stadigvarande bruk i rörelse, hänföres köpeskillingen för byggnaden inte till intäkt av rörelse — inte ens till den del som motsvaras av vid taxeringen tidigare åtnjutna avdrag för värdeminskning. Intäkten blir hänförlig till förvärvskällan inkomst av tillfällig förvärvsverksamhet. Om influtet belopp blir skattepliktigt eller inte bedöms sålunda enligt reglerna för realisationsvinstbeskattning vid försäljning av fast egendom.

Investeringsfonder för konjunkturutjämning

Rätt att göra avsättning till investeringsfond tillkommer enligt 1955 års förordning om investeringsfonder för konjunkturutjämning, i nämnda förordnings nu gällande lydelse, svenskt aktiebolag, svensk ekonomisk förening och svensk sparbank. Avsättning får ske till investeringsfond för rörelse med högst 40 procent av årsvinsten före skatt och under förutsättning att ett belopp motsvarande, för aktiebolag, 46 procent och, för ekonomisk förening och sparbank, 40 procent av den gjorda avsättningen inbetalats å särskilt konto i riksbanken. Denna utbetalning skall ha verkställts senast den dag, då företaget har att avge allmän självdeklaration för det beskattningsår, då avsättning till investeringsfond skett. Enligt 9 § 1 mom. i förordningen äger Kungl. Maj:t eller, efter Kungl. Maj:ts förordnande, arbetsmarknadsstyrelsen besluta att investeringsfond under den tid och under de villkor i övrigt, som läget på arbetsmarknaden påkallar, skall eller må tas i anspråk för sitt ändamål. Beslutet kan vara generellt, d. v. s. avse samtliga företag eller företag av viss beskaffenhet eller också gälla visst eller vissa företag. Om sådant beslut meddelats, äger företaget från riksbanken utfå fyrtio procent eller, om aktiebolag uttager medel, som inbetalats efter den 30 juni 1960, eller ekonomisk förening uttager medel, som inbetalats efter nämnda dag men före den 1 juli 1963, fyrtiosex procent av det belopp av investeringsfonden, som skall eller må tagas i anspråk.

Emellertid äger Kungl. Maj:t efter ansökan från vederbörande företag besluta att investeringsfond får tagas i anspråk för sitt ändamål under längre tid än nyss sagts. Bestämmelser härom är införda i 9 § 3 mom. Förutsättningen för sådant beslut är, att det med hänsyn till läget på arbetsmarknaden och övriga förekommande omständigheter befinnes vara av synnerlig vikt för det allmänna att viss investering igångsättes.

Under samma förutsättning kan Kungl. Maj:t enligt sistnämnda författningsrum meddela preliminärt beslut att investeringsfond, som framdeles avsättes, får tagas i anspråk för sitt ändamål. Om sådant preliminärt beslut meddelats, skall arbetsmarknadsstyrelsen meddela slutligt beslut i enlighet med det preliminära beslutet, sedan uppgift inkommit från länsstyrelsen om att avdrag för avsättning till investeringsfond medgivits vid inkomst-taxeringen.

Beslut om ianspråktagande enligt 3 mom. får avse högst 75 procent av sådana vid tidpunkten för beslutet kvarstående fondmedel, beträffande vilka beslut enligt 1 mom. inte meddelats, och, såvitt avser framtida investeringar, 75 procent av dessa. Det belopp som får tas i anspråk får vidare inte överstiga 75 procent av kostnaderna under den tid beslutet avser för däri angivna investeringar eller bidrag. Man får således vid tillämpning av 3 mom. inte avskrivna mer än 75 procent av investeringskostnaderna med anlitande av investeringsfonden. Vid ianspråktagande enligt 3 mom. medges vidare inte det investeringsavdrag om 10 procent av ianspråktagna fondmedel, varom förmåles i 16 § första stycket i förordningen.

I samband med att 1963 års vårriksdag antog vissa ändringar i förordningen om investeringsfonder för konjunkturutjämning beslöts att avsättningar till konjunkturutjämningsfond fr. o. m. den 1 juli 1963 temporärt skulle kunna tas i anspråk i lokaliseringsfrämjande syfte. Rätten att använda investeringsfonderna för sådant ändamål upphörde emellertid när det statliga lokaliseringsstödet trädde i kraft den 1 juli 1965. Även efter denna tidpunkt har emellertid Kungl. Maj:t medgivit att investeringsfondsmedel fått användas i lokaliseringspolitiskt syfte. De tillstånd som därvid meddelats har avsett den begränsade rätt till ianspråktagande av fondmedel, som gäller enligt förenämnda 9 § 3 mom.

Frågornas tidigare behandling

Maskiner och inventarier

Frågan om rätt till avdrag för avskrivning å maskiner och inventarier på grundval av återanskaffningskostnaden har vid flera tillfällen varit föremål för riksdagens prövning. Motionsvis framställt lagstiftningsyrkande om rätt till avdrag för framtida prisstegring å maskiner och inventarier har av riksdagen avvisats såväl 1963 och 1964 som 1965. Bevillningsutskottet avstyrkte med motivering bl. a. (bet. nr 27/1963, nr 23/1964 och nr 10/1965) att

frågan om värdeminskingsavdrag på maskiner och inventarier borde prövas i samband med allmänna skatteberedningens överväganden rörande företagsbeskattningen i dess helhet. 1965 års bevillningsutskott hänvisade till att i ett av värdesäkringskommittén år 1963 avgivet betänkande (SOU 1964: 1 och 2) lämnats en redogörelse för en indexvärdemetod dels vid planenlig avskrivning och dels vid räknenskapsenlig avskrivning. Enligt denna redogörelse skulle en indexreglerad avskrivningsmetod komma att ge upphov till åtskilliga deklarations- och taxeringstekniska problem. Införandet av en dylik avskrivningsmetod krävde därför enligt kommitténs mening ingående och allsidiga överväganden.

Byggnader m. m.

Frågan om avdrag för värdeminskning av *byggnad i jordbruk* har prövats av riksdagen flera gånger, senast år 1964. I sitt av riksdagen godkända betänkande nr 21/1964 avstyrkte bevillningsutskottet ett motionsyrkande om utredning i syfte att möjliggöra högre initialavskrivning på sådan byggnad. Utskottet vitsordade därvid att den för närvarande i praktiken vanligast förekommande metoden för värdeminskingsavdragets beräkning (den s. k. schablonmetoden) kan leda till otillfredsställande och missvisande resultat åtminstone i fråga om sådana mindre jordbruksfastigheter, där värdet av byggnaderna jämfört med värdet av marken är högt. Utskottet erinrade emellertid om att en särskild sektion inom skattelagssakkunniga år 1963 avlämnat promemoria med förslag till ändrade bestämmelser om avdrag för värdeminskning å jordbrukets driftbyggnader och att detta förslag var föremål för Kungl. Maj:ts prövning.

Frågan om avdrag för värdeminskning av *byggnad i rörelse* har likaledes prövats av riksdagen flera gånger. Senast skedde detta 1965, då motionsyrkanden om bl. a. rätt till högre initialavskrivning å byggnader lämnades utan åtgärd. Riksdagen godtog därvid bevillningsutskottets hemställan i bet. nr 10, däri utskottet vitsordade, att byggnad, som används i rörelse, under de första åren regelmässigt torde undergå en förhållandevis större värdeminskning än senare och att en degressiv avskrivningsmetod därför skulle ge en riktigare bild av byggnadens faktiska förslitning. Införande av regler, som medger högre initialavskrivning, kunde emellertid enligt utskottets mening inte ske utan en samtidig omprövning av inkomstbegreppet och av reglerna om beskattning av realisationsvinst. Med hänsyn härtill och då fråga om värdeminskingsavdrag för byggnad i rörelse behandlades av företagsskatteutredningen ansåg utskottet sig inte kunna för det dåvarande biträda yrkandena om högre initialavdrag för byggnader i rörelse.

Vad särskilt angår frågan om högre initialavskrivning på byggnader i lokaliseringpolitiska stödområden uttalade förra årets bevillningsutskott (bet. nr 10) att starka principiella skäl talade mot ett system, som genom att bereda förmåner vid beskattningen särskilt gynnade företag, vilka eta-

beras på viss ort och att det statliga ekonomiska stödet för lokalisering i huvudsak borde ges i form av bidrag och lån och inte genom skattemässiga förmåner. Värdet av sådana förmåner kunde enligt utskottets mening ifrågasättas som en åtgärd för ett lokaliseringspolitiskt ändamål. Särskilt i fråga om nystartade företag torde det i allmänhet förhålla sig så, att vinstmöjligheterna under de första verksamhetsåren var starkt begränsade. Inte sällan torde verksamheten under denna tid vara förlustbringande — ett förhållande som för övrigt utgjorde ett av skälen till att 1960 års riksdag antog lagstiftningen om rätt till förlustutjämningsavdrag.

Motioner med begäran om särskilda åtgärder — bl. a. införande av skattefrihet för nystartade och utvidgade företag inom sysselsättningssvaga områden och av förhöjt investeringsavdrag vid investeringar i sådana områden — i syfte att där stimulera näringslivets utveckling — har med i huvudsak samma motivering av utskottet avstyrkts såväl 1961 som 1962 (bet. 34/1961 och 9/1962).

Motionerna

Maskiner och inventarier

I *motionerna I: 536* och *II: 652* framhålles att företagens självfinansieringsmöjligheter skulle förbättras om de skulle medges rätt till avskrivning å maskiners och inventariers återanskaffningsvärde. Avskrivning på sådana tillgångars historiska anskaffningsvärde medför att de samlade avskrivningarna i tider av fallande penningvärde är otillräckliga för anskaffning av ett mot den avskrivna tillgången svarande nytt inventarium.

Under den fria avskrivningsrättens tid kunde kapitalförtäring undvikas om företaget besatt tillräckligt avskrivningsunderlag och uppvisade ett bruttoresultat som medgav större årliga avskrivningar och alltså en förkortad avskrivningstid. Genom att den fria avskrivningsrätten togs bort har de företag som är skyldiga att följa kommunalskattelagens bestämmelser om redovisning av intäkt av rörelse kommit i ett sämre läge. Att avskrivning på återanskaffningsvärdet är en företagsekonomiskt korrekt redovisningsprincip illustreras bl. a. av att postverket, statens järnvägar och televerket sedan länge tillämpar denna princip.

Eftersom det inte är möjligt att beräkna en tillgångs framtida återanskaffningsvärde får ett schablonmässigt förfarande tillämpas. Erfarenhetsmässigt vet man att prisstegringen under ett inventariums ekonomiska varaktighetstid rör sig om 25 à 30 %. En avskrivning å 120 % av den ursprungliga anskaffningskostnaden skulle sålunda ge ett i stort sett tillfredsställande resultat.

Byggnader m. m.

Enligt motionärerna i *motionerna I: 523* och *II: 629* är de avskrivningsregler som för närvarande gäller beträffande byggnader, som ingår i rörelse

eller jordbruk, inte tillfredsställande utformade. Den verkliga värdeminskningen och den tillåtna avskrivningen överensstämmer inte i tiden, och även sett på byggnadernas totala livslängd uppstår ofta betydande differenser, då avskrivningstiden i allmänhet är för lång i förhållande till anläggningarnas ekonomiska livslängd.

Det torde vara så att användningssätten för byggnader tillhörande industri och jordbruk snabbt skiftar. Genom den forcerade strukturomvandling som kännetecknar näringslivet, inträffar ofta stora värdeminskningar på kort tid. Den snabba anpassning som numera fordras till en ny konkurrenssituation bromsas genom de nuvarande avskrivningsreglerna.

För att undvika de risker som här nämnts bör ändring av avskrivningsreglerna för byggnader i rörelser och jordbruk övervägas, så att man närmar sig det norska systemet med initialavskrivning för byggnader med 12 procent.

Yrkandet i *motionerna I: 529* och *II: 617* syftar till att stimulera redan existerande företag att bygga ut sin verksamhet och uppmuntra företag i Syd- och Mellansverige att förlägga filialer och dotterföretag i stödområdena. Härigenom skapas enligt motionärernas mening ett värdefullt komplement till det övriga lokaliseringsstödet. Rätten till initialavskrivningar bör emellertid självfallet även tillkomma nystartade företag i stödområdena, ehuru motionärerna är medvetna om att dessa inte alltid kan förväntas uppvisa sådana vinstresultat under de första åren att avskrivningsmöjligheterna helt kan utnyttjas. Den föreslagna skattereformen har dock viss betydelse även i detta sammanhang.

Motionärerna i *motionerna I: 211* och *II: 265* framhåller att Gotland och Öland under många år uppvisat en starkt negativ befolkningsutveckling, som för Ölands vidkommande fortsätter. För att inte ytterligare utflyttning skall ske från Öland i väntan på att bron till fastlandet skall hinna färdigställas borde åtgärder nu insättas för att skapa nya arbetstillfällen på ön. En möjligen framkomlig väg vore att erbjuda företagare som är villiga att etablera sig på öar utan fast broförbindelse extra skattelättnader. Det är ju ostridigt att »företagen» belastas med högre fraktkostnader för sina olika transporter än motsvarande företag på fastlandet. Även små transportsträckor kan när fråga blir om omlastning från båt eller färjeförbindelser medföra väsentligt högre fraktkostnad än motsvarande avstånd på fastlandet.

I *motionerna I: 501* och *II: 620* erinras om att kommittén för näringslivets lokalisering i sitt betänkande förordat att investeringsfonderna tills vidare skulle få användas i lokaliseringspolitiskt syfte men att kommittén fann investeringsfonderna på längre sikt mindre lämpliga i det lokaliseringspolitiska syftet och i stället förordade särskild rätt till initialavskrivning som lokaliseringspolitiskt medel. I proposition nr 185/1964 angående rikt-

linjerna för lokaliseringpolitiken föreslogs emellertid att investeringsfondernas användning i lokaliseringpolitiskt syfte skulle upphöra, när det nya statliga lokaliseringstödet trädde i kraft. Investeringsfonderna skulle i fortsättningen användas endast i konjunkturpolitiskt syfte. Detta blev också riksdagens beslut. Även efter den 1 juli 1965 har emellertid investeringsfondsmedel fått användas på ett sätt, som varit av betydelse för det lokaliseringpolitiska syftet. I statsverkspropositionen framhåller departementschefen vid sin behandling av frågan om lokaliseringsbidragen, att för exempelvis Norrbottens län ca 900 nya sysselsättningstillfällen beräknas tillkomma i olika företag som en följd av att investeringsfondsmedel fått tas i anspråk efter den förutnämnda tidpunkten. Dessa tillstånd, som meddelats av regeringen, torde emellertid i stort sett ha lämnats endast till storföretag. En annan regel synes ha varit att huvuddelen av investeringarna varit knuten till de stora bebyggelsekoncentrationerna och endast en mindre del till de områden som har behov av en aktiv lokaliseringpolitik. Detta anser motionärerna otillfredsställande från lokaliseringpolitisk synpunkt.

Erfarenheterna ger vid handen, att beskattningssystemets utformning kan ha stor positiv betydelse för det lokaliseringpolitiska syftet. Även i andra länder, där man mera genomgående använt skattesystemet i lokaliseringpolitiken, har man noterat en positiv effekt.

Motionärerna finner det angeläget att skatteinstrumentet på ett mera konsekvent sätt kommer till användning även i vårt lands lokaliseringpolitik och anser att frågan om den lämpligaste utformningen av ett lokaliseringpolitiskt skatteinstrument skyndsamt bör utredas.

Även om det inte befinnes lämpligt att permanent använda investeringsfonderna i lokaliseringpolitiskt syfte, bör de dock, i avvaktan på resultatet av den föreslagna utredningen, kunna användas i lokaliseringpolitiskt syfte särskilt inom norra stödområdet och områden, som enligt riksdagens beslut kan bli jämställda därmed. Men det bör då ske enligt de generella bestämmelser som gällde för tiden fram t. o. m. den 30 juni 1965.

Utskottets yttrande

I förevarande betänkande har utskottet att ta ställning till motionsyrkanden som syftar dels till en liberalisering av reglerna rörande värdeminskningsskatt för byggnader, maskiner och inventarier i inkomstskällorna jordbruksfastighet och rörelse, dels till att genom olika lättnader i beskattningen stimulera företagsamhet inom vissa områden.

Utskottet upptar först till behandling de motionsyrkanden som avser värdeminskning av maskiner och inventarier.

Enligt gällande regler för beräkning av inkomst av rörelse och inkomst av jordbruksfastighet enligt bokföringsmässiga grunder åtnjuter skattskyldig i princip avdrag för kostnad för anskaffning av maskiner och inventa-

rier för stadigvarande bruk i form av värdeminskingsavdrag. För bestämmande av avdragets storlek anvisar kommunalskattelagen olika avskrivningsmetoder, vilka har det gemensamt att på kortare eller längre sikt hela anskaffningskostnaden får avskrivas. I allmänhet får avdrag ske årligen med en på visst sätt beräknad del av anskaffningskostnaden, men i fråga om inventarier med en varaktighetstid av högst tre år gäller att hela kostnaden för tillgången får avdragas på en gång det år under vilket tillgången i fråga anskaffats.

I motionerna I: 536 och II: 652 yrkas sådan ändring av gällande beskattningsregler att ett schablonavdrag kan erhållas för beräknad framtida prisstegring på maskiner och inventarier.

Enahanda yrkande har tidigare på förslag av bevillningsutskottet upprepade gånger avvisats av riksdagen.

Bevillningsutskottet har vid prövning av förevarande fråga bl. a. framhållit att gällande lagstiftning innehåller bestämmelser, vilka är ägnade att avsevärt reducera betydelsen av frågan om återanskaffningskostnad som underlag för avskrivning på maskiner och inventarier. Utskottet har också hänvisat till att såväl företagsbeskattningskommittén som värdesäkringskommittén vid sina bedömningar funnit en indexreglerad avskrivningsmetod vara förenad med åtskilliga deklarations- och taxeringstekniska problem samt hänvisat till att förevarande fråga med hänsyn till dess komplicerade natur i första hand bör prövas i samband med företagsskatteutredningens behandling av företagsbeskattningen i dess helhet. Med det anförda och då några skäl för en ändring av utskottets tidigare ståndpunktstagande inte förebringats avstyrker utskottet lagstiftningsyrkandet i motionerna I: 536 och II: 652.

Vad härefter angår frågan om avdrag för värdeminskning av byggnad i jordbruk och i rörelse har i motionerna I: 523 och II: 629 framställts utredningsyrkande av innebörd att sådant avdrag skall kunna erhållas med högre belopp under byggnadens första tid.

Utskottet kan — i likhet med föregående års bevillningsutskott, som hade att pröva ett motionsyrkande av motsvarande innehåll — ansluta sig till syftet med motionerna. Den lineära avskrivningsmetod med enhetlig årlig avskrivningsprocent som tillämpas i Sverige återspeglar inte den faktiska minskningen av en byggnads värde. Ett införande av regler som medger högre initialavskrivning på byggnader i jordbruk och i rörelse framstår därför i och för sig som önskvärt. En sådan ändring av gällande bestämmelser förutsätter emellertid — som utskottet tidigare upprepade gånger framhållit — en omprövning av inkomstbegreppet och av reglerna för beskattning av realisationsvinst vid försäljning av fast egendom. Inte minst med hänsyn härtill anser utskottet det uppenbart att avskrivningsreglerna för byggnad i första hand bör prövas av företagsskatteutredningen.

På grund härav avstyrker utskottet utredningsyrkandet i motionerna I: 523 och II: 629.

Utskottet övergår härefter till att behandla de motionsyrkanden, vilka syftar till att genom beredande av vissa skattelättnader stimulera till företagsamhet inom sysselsättningssvaga områden.

I motionerna I: 529 och II: 617 yrkas riksdagsskrivelse med begäran dels om förslag till införande av regler, som medger högre initialavskrivning på industribyggnader belägna inom lokaliseringspolitikens stödområden, dels om bestämda geografiska gränser för en sådan stödform. Motionerna I: 211 och II: 265 syftar till skattelättnader för företagare på Gotland och Öland, medan motionärerna i motionerna I: 501 och II: 620 bl. a. yrkar utredning av frågan om beskattningsreglernas användning som ett lokaliseringspolitiskt instrument.

Med anledning härav vill utskottet som sin mening uttala att starka principiella skäl kan anföras mot ett system som genom att bereda skattemässiga förmåner särskilt gynnar företag vilka etableras eller är etablerade på viss ort. Enligt utskottets uppfattning bör statligt ekonomiskt stöd för lokalisering ges i enlighet med de riktlinjer för en aktiv lokaliseringspolitik som uppdragits i proposition nr 185/1964 och som godkänts av riksdagen. I denna proposition framhålles att det ekonomiska stödet till företagslokalisering inte får ha till syfte att subventionera bort lokala eller regionala olikheter i den allmänna kostnadsnivån mellan orter i skilda delar av landet. Den första och viktigaste förutsättningen för ekonomiskt stöd bör vara att företaget från företagsekonomisk synpunkt bedöms bärkraftigt, så att verksamheten efter ett inledande stöd av engångskaraktär kan drivas företagsmässigt och konkurrera med annan företagsamhet på lika villkor. Ett beredande av lättnader vid beskattningen skulle enligt utskottets mening betyda att staten mer eller mindre fortlöpande lämnade direkta driftsubventioner till företagen. Härigenom skulle även icke bärkraftig företagsamhet kunna hållas vid liv och konkurrensförhållandena företagen emellan kunna snedvridas.

Med det anförda anser utskottet sig böra avstyrka motionerna I: 529 och II: 617 samt I: 211 och II: 265 ävensom motionerna I: 501 och II: 620 i nu berörda del.

Utskottet har slutligen att ta ställning till det särskilda yrkandet i motionerna I: 501 och II: 620 att investeringsfonderna skall få tas i anspråk för lokaliseringspolitiska ändamål i den omfattning som gällde före den 1 juli 1965.

Vid 1963 års vårriksdag genomfördes vissa ändringar i förordningen om investeringsfonder för konjunkturutjämning. I samband därmed beslöts att avsättningar till konjunkturutjämningsfond fr. o. m. den 1 juli 1963 tills vidare skulle få tas i anspråk i lokaliseringspolitiskt syfte. Denna rätt

upphörde i och med att riksdagen antog den tidigare omnämnda propositionen nr 185/1964 med förslag till en aktiv lokaliseringspolitik. Kungl. Maj:t har emellertid även efter den 1 juli 1965, då det statliga lokaliseringsstödet började tillämpas, i vissa fall medgivit att investeringsfonder fått användas i lokaliseringspolitiskt syfte. Dessa medgivanden har emellertid lämnats med stöd av bestämmelser i investeringsfondsförordningen, enligt vilka endast 75 procent av avsatta medel får tas i anspråk för investeringar och som dessutom inte medger något extra investeringsavdrag vid inkomstberäkningen.

Motionärerna yrkar att investeringsfonderna — i avbidan på resultatet av den utredning, varom motionärerna framlagt förslag och för vilken redogörelse lämnats i det föregående — skall få användas i syfte att främja lokaliseringspolitiken särskilt inom norra stödområdet.

Utskottet har som sin mening redan framhållit att lokaliseringspolitiken bör främjas direkt genom statliga bidrag och lån och inte indirekt via beskattningsreglerna. Investeringsfondernas primära uppgift bör vara att utgöra ett verksamt medel i den konjunkturutmattande politiken. I den mån avsteg från denna huvudprincip görs, bör det i varje fall inte ske annat än i undantagsfall. När på senare tid medgivanden lämnats att använda investeringsfonder för lokaliseringspolitiska ändamål torde detta — vilket för övrigt framgår av vad chefen för finansdepartementet uttalade i årets remissdebatt — i huvudsak ha skett för att förmå stora svenska industrier att etablera sig inom sysselsättningssvaga områden. Därmed har man velat skapa »större garantier för en permanent fortsatt sysselsättning» än som skulle vinnas genom att mindre, ekonomiskt sämre utrustade företag erhåller hjälp vid nyetablering.

Med det anförda avstyrker utskottet motionerna I: 501 och II: 620 även i nu berörda del.

Utskottets hemställan

Under återopande av vad sålunda anförts får utskottet hemställa,

A. beträffande avdrag för beräknad framtida prisstegring på maskiner och inventarier

att de likalydande motionerna I: 536 av herr Sveningsson och II: 652 av herr Thylén m. fl. icke måtte föranleda någon riksdagens åtgärd;

B. beträffande högre initialavskrivning på byggnader i inkomstkällorna jordbruksfastighet och rörelse

att de likalydande motionerna I: 523 av herr Johan Olsson m. fl. och II: 629 av herr Jonsson m. fl. icke måtte föranleda någon riksdagens åtgärd;

C. beträffande utredning av frågan om beskattningssystemets användning i lokaliseringspolitiskt syfte

att de likalydande motionerna I: 501 av herr Bengtson m. fl. och II: 620 av herr Hedlund m. fl. i denna del icke måtte föranleda någon riksdagens åtgärd;

D. beträffande investeringsfondernas användning tills vidare i lokaliseringspolitiskt syfte

att de likalydande motionerna I: 501 av herr Bengtson m. fl. och II: 620 av herr Hedlund m. fl. i denna del icke måtte föranleda någon riksdagens åtgärd;

E. beträffande högre initialavskrivning på byggnader inom lokaliseringspolitiskt stödområde

att de likalydande motionerna I: 529 av herrar Stefanson och Per Jacobsson samt II: 617 av herr Gustafsson i Skellefteå m. fl. icke måtte föranleda någon riksdagens åtgärd; ävensom

F. beträffande särskilda beskattningsregler för företagare på Gotland och Öland

att de likalydande motionerna I: 211 av herr Svanström samt II: 265 av herrar Franzén i Träkumla och Gustafsson i Stenkyrka icke måtte föranleda någon riksdagens åtgärd.

Stockholm den 22 februari 1966

På bevillningsutskottets vägnar:

JOHN ERICSSON

Närvarande:

från f ö r s t a kammaren: herrar John Ericsson, Einar Eriksson, Stefanson, Elofsson*, Tage Johansson, Gösta Jacobsson, Erik Filip Petersson*, Paul Jansson, Ottosson och Arne Pettersson; samt

från a n d r a kammaren: herrar Magnusson i Borås, Brandt, Gustafson i Göteborg, Kärrlander*, Vigelsbo, Engkvist*, Asp, Larsson i Umeå, Hammarsten och Börjesson i Falköping*.

---

* Icke närvarit vid justering av betänkandet.

Reservationer

A. beträffande avdrag för beräknad framtida prisstegring på maskiner och inventarier

1) av herrar *Gösta Jacobsson, Ottosson och Magnusson* i Borås, vilka — under återopande av innehållet i motionerna I: 536 och II: 652 — ansett, att utskottet under punkten A bort hemställa,

att riksdagen med bifall till de likalydande motionerna I: 536 av herr Sveningsson och II: 652 av herr Thylén m. fl. måtte antaga det vid motionerna fogade förslaget till lag om ändring i kommunalskattelagen den 28 september 1928 (nr 370).

2) av herrar *Stefanson, Elofsson, Erik Filip Petersson, Gustafson* i Göteborg, *Vigelsbo, Larsson* i Umeå och *Börjesson* i Falköping, vilka — under återopande av innehållet i motionerna I: 536 och II: 652 — ansett, att utskottet under punkten A bort hemställa,

att riksdagen med anledning av de likalydande motionerna I: 536 av herr Sveningsson och II: 652 av herr Thylén m. fl. måtte i skrivelse till Kungl. Maj:t begära fortsatt skyndsamt utredningsarbete i syfte att utarbeta och för riksdagen framlägga förslag om rätt i skattelagstiftningen till avskrivning på återanskaffningsvärdet för maskiner och inventarier.

B. beträffande högre initialavskrivning på byggnader i inkomstkällorna jordbruksfastighet och rörelse

3) av herrar *Stefanson, Elofsson, Gösta Jacobsson, Erik Filip Petersson, Ottosson, Magnusson* i Borås, *Gustafson* i Göteborg, *Vigelsbo, Larsson* i Umeå och *Börjesson* i Falköping, vilka — under återopande av innehållet i motionerna I: 523 och II: 629 — ansett, att utskottet under punkten B bort hemställa,

att riksdagen med anledning av de likalydande motionerna I: 523 av herr Johan Olsson m. fl. och II: 629 av herr Jons-son m. fl. måtte i skrivelse till Kungl. Maj:t uttala, att avskrivningsreglerna för byggnad, som ingår i rörelse eller jordbruk, bör ändras så, att en ökad avskrivning kan medges under byggnadens första tid.

C. beträffande utredning av frågan om beskattningssystemets användning i lokaliseringspolitiskt syfte

4) av herrar *Stefanson, Elofsson, Erik Filip Petersson, Gustafson* i Göteborg, *Vigelsbo, Larsson* i Umeå och *Börjesson* i Falköping, vilka — under återopande av innehållet i motionerna I: 501 och II: 620 — ansett, att utskottet under punkten C bort hemställa,

att riksdagen med anledning av de likalydande motionerna I: 501 av herr Bengtson m. fl. och II: 620 av herr Hedlund m. fl. i nu förevarande del måtte i skrivelse till Kungl. Maj:t hemställa om en skyndsamt utredning i fråga om möjligheterna att använda beskattningssystemet i den aktiva lokaliseringspolitikens syfte.

D. beträffande investeringsfondernas användning tills vidare i lokaliseringspolitiskt syfte

5) av herrar *Elofsson, Vigelsbo* och *Börjesson* i Falköping, vilka — under återopande av innehållet i motionerna I: 501 och II: 620 — ansett, att utskottet under punkten D bort hemställa,

att riksdagen med bifall till de likalydande motionerna I: 501 av herr Bengtson m. fl. och II: 620 av herr Hedlund m. fl. i nu förevarande del måtte medgiva, att investeringsfonderna inom lokaliseringspolitiskt stödområde må användas i lokaliseringspolitiskt syfte tills vidare enligt de grunder, som gällde t. o. m. den 30 juni 1965.

6) av herrar *Stefanson, Erik Filip Petersson, Gustafson* i Göteborg och *Larsson* i Umeå.

E. beträffande högre initialavskrivning på byggnader inom lokaliseringspolitiskt stödområde

7) av herrar *Stefanson, Elofsson, Erik Filip Petersson, Gustafson* i Göteborg, *Vigelsbo, Larsson* i Umeå och *Börjesson* i Falköping, vilka — under återopande av innehållet i motionerna I: 529 och II: 617 — ansett, att utskottet under punkten E bort hemställa,

att riksdagen med anledning av de likalydande motionerna I: 529 av herrar *Stefanson* och *Per Jacobsson* samt II: 617 av herr *Gustafsson* i Skellefteå m. fl. måtte i skrivelse till Kungl. Maj:t begära åtgärder för att en avskrivning av industribyggnader med 35 procent under de första fem åren skall medges i de stödområden som gäller för lokaliseringspolitiken samt uppdraga åt Kungl. Maj:t att fastställa bestämda geografiska gränser för denna stödform.